

Κυρίες, δεσποινίδες και κύριοι καλησπέρα σας.

Ευχαριστώ το Σύλλογο Σερβιωτών Αλεξάνδρειας και Περιχώρων «Ο ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ» για την τιμητική πρόσκλησή του να είμαι ο κύριος ομιλητής της σημερινής εκδήλωσης των εγκαινίων των νέων γραφείων του.

Το θέμα λοιπόν που θα σας αναπτύξω είναι:

ΟΙ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΤΩΝ ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΡΟΥΜΛΟΥΚΙΟΥ

Οι δύο αυτές περιοχές πρέπει να θεωρηθούν γειτονικές, αν και παρεμβάλλεται μεταξύ τους η περιοχή των χωριών των βόρειων Πιερίων.

Η ημιορεινή περιοχή των Σερβίων και η πεδινή του Ρουμλουκιού έχουν έναν σημαντικό κοινό διάλυο επικοινωνίας, τον ρου του ποταμού Αλιάκμονα.

Ο Αλιάκμονας ήταν η ποτάμια οδός, το άνοιγμα που επέτρεπε την επικοινωνία των κατοίκων των αρχαίων περιοχών της Βοττιαίας (κάμπος Ημαθίας) με αυτήν της Ελίμειας (περιφέρεια Κοζάνης) μέσω ενός δρόμου που διερχόταν, παράλληλα προς τον ποταμό, ακολουθώντας τις βόρειες – βορειοδυτικές πλαγιές των Πιερίων. Πρόκειται για τον δρόμο και σήμερα υπάρχει Ριζώματα – Δάσκιο – Βελβεντό – Σέρβια.

Αυτόν τον δρόμο ακολούθησαν και οι Αργεάδες Μακεδόνες, όταν από την Πίνδο μετοίκησαν προς την Κεντρική Μακεδονία και έφθασαν στις Αιγές και στην πεδιάδα του Αλιάκμονα.

Μέσω του ίδιου οδικού περάσματος επικοινωνούσαν και οι επιφανείς πόλεις των Αιγών και της Βέροιας με τις πόλεις της Αιανής και των Φυλακών που βρισκόταν στην Ελίμεια, στην σημερινή δηλαδή περιοχή των Σερβίων.

Εκείνη λοιπόν την πόλη των αρχαίων Μακεδόνων, Φυλακαί, οι Ρωμαίοι τη μετονόμασαν σε «Σέρβια», από το ρήμα *servo* που σημαίνει «φυλάσσω, διατηρώ». Σέρβια λοιπόν σημαίνει τα «φυλακτήρια, τα παρατηρητήρια».

Κατά τα πρωτοχριστιανικά και τα βυζαντινά χρόνια πληροφορούμαστε ότι οι επισκοπές Κίτρος, Βεροίας, Δρουγουβιτίας, Σερβίων και Κασσανδρείας, αποτελούσαν τις πέντε επισκοπές της μητρόπολης Θεσσαλονίκης, οπότε αυτές οι περιοχές είχαν και δεσμούς κοινής εκκλησιαστικής διοίκησης.

Η δε δια του Αλιάκμονα δίοδος επικοινωνίας μεταξύ αυτών των περιοχών διατηρήθηκε κάλλιστα και στα βυζαντινά χρόνια, αφού από τις καταγραφόμενες πορείες διάφορων στρατευμάτων βλέπουμε η κίνησή τους από τη μία περιοχή στην άλλη να καταγράφεται με αμεσότητα γειτονίας.

Έτσι, όταν ο Βασίλειος ο Β' ανέλαβε επιτυχή αγώνα εναντίον των Βουλγάρων από τη Θεσσαλονίκη, ο βυζαντινός στρατός του αφού το 1001 απελευθέρωσε την Καμπανία και τη Βέροια, αμέσως μετά απελευθέρωσε τα Σέρβια και τη Θεσσαλία.

Επίσης όταν οι Νορμανδοί με αρχηγό τους τον Βοημούνδο το 1082 κατέλαβαν τα Σέρβια, ο Βοημούνδος ξεκινώντας από εκεί έκανε προσπάθεια να καταλάβει τη Βέροια, και από εκεί ερχόταν για να λεηλατήσει την περιοχή μας, την Καμπανία.

Το 1350 ο Καντακουζηνός έχοντας σαν έδρα του τη Βέροια επιτέθηκε στα Σέρβια, αλλά απέτυχε να τα καταλάβει.

Βέβαια και οι απλοί κάτοικοι αυτών των περιοχών είχαν συχνή ενδοεπικοινωνία. Σε έγγραφο του 1338, που αφορά την απογραφή της περιουσίας των Σαραντηνών στον κάμπο του Αλιάκμονα, καταγράφεται ότι στο ζευγηλατείο Μακροχώριον υπήρχε και ο δουλοπάροικος *Μιχαήλ ο Σερβιώτης*, δηλαδή ο καταγόμενος από τα Σέρβια, οπότε αποδεικνύεται η μετοίκηση Σερβιωτών στον κάμπο της περιοχής μας για βιοποριστικούς λόγους.

Κατά την Τουρκοκρατία η προαναφερθείσα κατάσταση άλλαξε και ήταν πλέον οι κάτοικοι της πεδιάδας του Ρουμλουκιού, αυτοί που κατέφευγαν σε ορεινές περιοχές για να επιβιώσουν. Μια τέτοια περιοχή φιλοξενίας των καμπίσιων ήταν και η περιοχή των Σερβίων.

Μετά την άλωση της Θεσσαλονίκης από τους Τούρκους το 1430 παρατηρήθηκε η τάση φυγής των κατοίκων των πεδιάδων προς ασφαλή μέρη. Ήθελαν να αποφύγουν τα δεινά της σκλαβιάς, την κακοδιοίκηση, το παιδομάζωμα, τη βαριά φορολογία, τη σκληρότητα και τις ποικίλες άλλες αυθαιρεσίες των κατακτητών.

Σημαντικός αριθμός του υπόδουλου ελληνισμού του Ρουμλουκιού εγκατέλειπε τις πεδινές περιοχές, αναζητώντας κατοικία σε ορεινές περιοχές, προκειμένου να αποφύγει την άμεση δεσποτική εξουσία του κατακτητή. Μέσα στο χώρο του Ρουμλουκιού αρκετά από χωριά και τα κεφαλοχώρια εγκαταλείφθηκαν και σε άλλα μειώθηκε αισθητά ο πληθυσμός τους. Οι ελληνικοί πληθυσμοί βρήκαν καταφύγιο στους όγκους των Πιερίων, του Βερμίου και του Ολύμπου, όπου δεν ήταν ακόμη αισθητός ο ζυγός των κατακτητών.

Κατά την παραμονή τους στα ορεινά και απρόσιτα μέρη, οι Έλληνες αντιμετώπιζαν τεράστιες δυσκολίες. Η λιτή διαβίωση τους υπέβαλε σε ποικίλες στερήσεις. Η ανάπτυξη της κτηνοτροφίας έγινε ο κύριος πόρος της διατροφής τους, γιατί τους έδινε την τροφή και τα φορέματα.

Εκεί ψηλά, «στ'ς απάν» (στους επάνω = σ' αυτούς που κατοικούσαν στα βουνά), όπως χαρακτηριστικά έλεγαν, έπρεπε να μείνουν για μήνες, για χρόνια, γιατί ο κίνδυνος συχνά δεν ήταν περαστικός, αλλά μόνιμος. Έπρεπε λοιπόν να σκεφθούν την οριστική εγκατάστασή τους. Έτσι το προσωρινό καταφύγιό τους συχνά μεταβαλλόταν σε τόπο οριστικής διαμονής.

Βέβαια, όταν τα πράγματα ησύχαζαν στους κάμπους, οι καμπίσιοι μέτοικοι των γειτονικών βουνών κατέβαιναν πάλι στα καμπίσια χωριά τους, ενώ, όταν χειρότερευε η κατάσταση, πάλι έφευγαν γι' «τσ' απάν». Ήταν οι λεγόμενοι «τσιαπανίτες» του Ρουμλουκιού, επίθετο που επιχωριάζει στον κάμπο και ειδικά στο Λουτρό Ημαθίας.

Τα βουνά λοιπόν αποτέλεσαν για τους Έλληνες τη μοναδική πηγή σωτηρίας κατά την Τουρκοκρατία και εκεί στάθηκε δυνατό να αναπτύξουν τους ένοπλους αντιστασιακούς πυρήνες, που σύντομα άρχισαν να οργανώνονται, για να στραφούν κατά του Τούρκου δυνάστη.

Με την πάροδο των χρόνων η αυξανόμενη ανταρσία στα μακεδονικά βουνά, άρχισε να δημιουργεί προσκόμματα στην τουρκική διοίκηση. Έτσι σαν αντιστάθμισμα της δράσης των κλεφτών δημιουργήθηκε ο αρματολισμός. Οι αρματολοί ήταν ένοπλα σώματα από εξέχουσες κλέφτικες ομάδες, που προσλαμβάνονταν από την τουρκική διοίκηση για ορισμένη χρονική περίοδο, με δικαίωμα επαναδιορισμού, οι οποίοι καταδίωκαν τους κλέφτες και ήταν επιφορτισμένα με την τήρηση της τάξης και της ασφάλειας σε μια συγκεκριμένη περιοχή. Οι αρματολοί βέβαια δεν έπαυαν να έχουν στενή σχέση με την κλεφτουριά.

Η εξέλιξη της μείωσης της κατοίκησης στην ύπαιθρο του καζά Βεροίας σε συνδυασμό με τη δημογραφική στασιμότητα του αγροτικού πληθυσμού και τη πληθυσμιακή κάμψη των επόμενων δεκαετιών είχε σαν συνέπεια να μειώνεται ο φορολογούμενος πληθυσμός του κάμπου μέχρι και 25%.

Για να αντιμετωπίσει η Τουρκική διοίκηση τη μείωση φορολογικών εσόδων από τον κάμπο, στις 14-04-1687 από το Βελιγράδι, όπου βρισκόταν για εκστρατεία ο Σουλτάνος Μεχμέτ Δ' έστειλε φερμάνι μεταξύ άλλων και στον ιεροδίκη Σερβίων, με το οποίο τον διέταζε: «Άμα τη αφίξει του παρόντος αυτοκρατορικού φερμανίου μου σας γνωρίζω ότι είχε διαταχθεί η απογραφή των ραγιάδων του καζά Βεροίας (στον οποίο υπαγόταν και το Ρουμλούκι), πλην όμως επειδή οι περισσότεροι εξ αυτών είναι κατεστραμμένοι και πένητες, κατέφυγον πλησίον των ισχυρών τσιφλικιούχων και κατοίκων των ανωτέρω μνημονευθέντων καζάδων. ... και διατάσσω εάν οι ανωτέρω ραγιάδες εις τους τόπους προσφυγής τους δεν ενεγράφησαν εις τους νέους καταλόγους και δεν παρήλθον έκτοτε δέκα έτη, να μετακινήσετε αυτούς ... και να τους αποστείλλετε εις τους παλαιούς τόπους των προς εγκατάστασιν. ...».

Στο σημείο αυτό θέλω να σημειώσω ότι συνάντησα πρόσφατα στο χωριό Τριγωνικό Σερβίων μία ποικιλία ντόπιου αμπελιού, που το λέν όμως «Βεργιώτικο». Θέλω να πιστεύω ότι εκείνοι οι φυγάδες κάτοικοι του καζά Βεροίας, του 17^{ου} αιώνα, μεταξύ των οποίων ήταν και Ρουμλουκιώτες (π.χ. Νεοκαστρίτες), είχαν μεταφέρει στην περιοχή των Σερβίων και κληματαόβεργες από τα αμπέλια τους για να

συνεχίσουν εκεί πάνω την αμπελοκαλλιέργεια, η οποία διατηρήθηκε μέχρι και σήμερα.

Έτσι λοιπόν αναπτύχθηκαν ισχυροί δεσμοί φιλίας και αλληλοβοήθειας και ταύτισης συμφερόντων μεταξύ των κατοίκων των περιοχών του Ρουμλουκιού και της περιοχής των Σερβίων.

Από ένα τουρκικό έγγραφο της 23-11-1756 μαθαίνουμε ότι οι αρχηγοί των κλεφτών της περιοχής Βερμίου Χρήστος Κατσαούνης και Σεντέφκος, φόνευσαν τον καβάση του σιλιχτάρη του μεγάλου βεζύρη, ονόματι Χατζή Αχμέτ, και αφού καταδιώχθηκαν από τουρκικά αποσπάσματα κατέφυγαν στις ορεινές περιοχές Σερβίων και Ελασσόνας. Επειδή όμως η τουρκική διοίκηση είχε πληροφορίες ότι υποθάλπονταν οι κλέφτες από Έλληνες του καζά της Θεσσαλονίκης και της Βέροιας (δηλαδή και από τα χωριά του κάμπου του Ρουμλουκιού), διατάχθηκε γενική έρευνα στις περιοχές αυτές για την ανακάλυψη και φυλάκιση τέτοιων συνεργατών των κλεφτών, η οποία μάλλον κατέστη άκαρπη. Μάλιστα το τουρκικό φερμάνι αποκαλεί τους κατοίκους του κάμπου «ληστοτρόφους» των κλεφτών, που κρύβονταν στην περιοχή των Σερβίων. Αυτό ήταν σύνηθες φαινόμενο για τους κατοίκους του κάμπου, δηλαδή να ενισχύουν οικονομικά τους καπεταναίους των γειτονικών ορεινών περιοχών, όπως διασώζεται μέχρι σήμερα και με το έθιμο «ρουγκάτσια», που αναπαριστά την επίσκεψη των οπλισμένων αρματολών στα χωριά του κάμπου για να πάρουν οικονομική ενίσχυση.

Ένα ακόμη σημαντικό ιστορικό γεγονός συνεργασίας και κοινής δράσης μεταξύ των κατοίκων των δύο περιοχών αποτελεί και αυτό της επίθεσης ομάδων κλεφτών εναντίον του τσιφλικιού της Κάλιανης (η οποία ήταν τσιφλίκι κοντά στα Σέρβια δίπλα στον Αλιάκμονα). Σύμφωνα με τουρκικό έγγραφο της 08-05-1761 δίδεται διαταγή ώστε «... ο στο χωριό Μπόστανη (Ριζώματα) κατοικών καπετάν Κατσαούνης, ο στο χωριό Μπόσοβα (Σφηκιά) κατοικών κεχαγιάς του Κατσαούνης, ο στο χωριό Παλατίτσα κατοικών καπετάν Μπέλικας, ο στη Βούλτιστα (Λιβιάδι) κατοικών καπετάν Μπράκος και καπετάν Δήμος και καπετάν Σαβράνος και καπετάν Μανώλης δεν είναι φιλήσυχοι άνθρωποι, αλλά ανέκαθεν τυγχάνουν αντάρτες και αρχιληστές κι επαναστάτες, που δεν υπακούουν στις αρχές, επιβάλλεται να τιμωρηθούν παραδειγματικά ... ».

Αυτοί λοιπόν σύμφωνα με έγγραφο της 20-06-1765 ήρθαν σε συνεργασία με τους καπεταναίους του καζά Σερβίων καπετάν Μίχο, Μάρκο και Κώστα, μαζί με πληθώρα άλλων ομάδων κλεφτών γειτονικών περιοχών, «... ενωθέντες μετά των καπεταναίων των ληστών Σερβίων και ομονόησαντες, ... εισέβαλον εις το χωρίον ονόματι Κάλιανη ελεηλάτησαν πάντα τα εις την κατοχήν των ραγιάδων κατοίκων αυτής ευρισκόμενα έπιπλα και πράγματα, φορτώσαντες αυτά επί 94 ημιόνων και ιδίων ραγιάδων, αφού εφόνευσαν 4 κατοίκους και ετραυμάτισαν 1 και επυρόλησαν τας οικίας αυτών, ανερχομένας εις 122. Ένεκα τούτου οι ραγιάδες του χωρίου τούτου ... κατέφυγον εις Λάρισαν.» Εμείς όμως γνωρίζουμε ότι υπήρχε και στο Ρουμλούκι ένα χωριό με το όνομα Κάλιανη, και βρισκόταν δίπλα στο Κλειδί Ημαθίας, το οποίο πρέπει να ιδρύθηκε από τους φυγάδες κατοίκους της Κάλιανης των Σερβίων.

Στα 1793 σε καταγραφή για τις επισκοπές που υπαγόταν στην αρχιεπισκοπή Θεσσαλονίκης καταγράφονται και οι επισκοπές Κίτρος, Καμπανίας, Πλαταμώνος, Σερβίων, κ. ά. Που σημαίνει ότι οι περιοχές μας συνέχιζαν να βρίσκονται στην ίδια εκκλησιαστική διοίκηση.

Ένα χειρόγραφο της εποχής του 1811(;) μας δίνει τον πρώτο κατάλογο των αρματολικιών των ελληνικών χωρών και πληροφορούμαστε ότι στη νότια Μακεδονία έως και τα όρια με τη Θεσσαλία υπήρχαν αρματολίκια με καπετάνιους, μεταξύ άλλων: στη Βέροια ήταν ο Σύρος (ή Συρόπουλος) (που πρέπει να είναι γιος του Σύρου από τα Σέρβια, δηλαδή ο Γιώργος Σύρος, που πληγώθηκε στο πόδι στην επανάσταση του Ολύμπου στα 1822). Το δε επίθετο Συρόπουλος το συναντάμε στα ρουμλουκιώτικα χωριά Λουτρό, Καμποχώρι κ.ά.

Το ίδιο παραπάνω έγγραφο μνημονεύει ως αρματολό καπετάνιο της περιοχής των Σερβίων, τον Μπζιώτα. Το επίθετο Μπζιώτας υπήρχε και σε παλιά οικογένεια του Γιδά, και μνημονεύεται μάλιστα ότι ένας Μπζιώτας ήταν καπετάνιος στην

Γιδιώτικη ομάδα από ρουγκάτσια που πήγαν στον Τσινάφορο (Πλάτανο) και ήρθαν σε σύγκρουση με την δική τους ομάδα υπό τον Βασιλόπουλο. Αυτή η οικογένεια των Μπζιωταίων του Γιδά, όπως μου είπαν, είναι η γνωστή οικογένεια των Γεωργόπουλων στη σημερινή Αλεξάνδρεια.

Από αυτό φαίνεται, ότι οι άλλοτε καπεταναίοι των γειτονικών ορεινών όγκων κάποτε εγκατέστησαν τις οικογένειές τους στον κάμπο του Ρουμλουκιού κι εκεί συνέχιζαν την επιβίωσή τους, όπως π.χ. έγινε και με την οικογένεια του καπετάνιου του Ολύμπου Μιχάλη Πιτσιάβα, επίθετο που ήδη επιχωριάζει στη Βεργίνα και στην Αλεξάνδρεια.

Θα ήθελα τέλος να αναφέρω, ότι, όταν το 1928 διακόπηκε η λειτουργία της Επισκοπής Καμπανίας, ο τελευταίος Επίσκοπός της Διόδωρος, κατέφυγε στη μονή της Ζάβορδας, που βρίσκεται κοντά στην περιοχή των Σερβίων.

Διαρκής και από βάθους χρόνου λοιπόν η επικοινωνία μεταξύ των κατοίκων αυτών δύο περιοχών και ακατάλυτοι οι αρχέγονοι δεσμοί τους.

Φθάνοντας στα μέσα του προηγούμενου αιώνα, τα δεινά του εμφυλίου πολέμου, οι νέες ανάγκες επιβίωσης, η ραγδαία ανάπτυξη της γεωργίας στον κάμπο του Ρουμλουκιού, η αδυναμία της ημιορεινής περιοχής των Σερβίων να καλύψει τις αυξημένες οικονομικές ανάγκες των κατοίκων της, οδήγησε πολλούς Σερβιώτες στην οδό της μετανάστευσης, είτε στο εξωτερικό (π.χ. στην τότε Δυτ. Γερμανία), είτε στην εσωτερική μετανάστευση.

Ένας από τους πρώτους τέτοιους τόπους που επέλεξαν να μετεγκατασταθούν οι Σερβιώτες ήταν τα χωριά της πεδιάδας του Ρουμλουκιού και φυσικά η Αλεξάνδρεια, που αναπτύσσονταν δυναμικά.

Από τις παιδικές μου αναμνήσεις, θυμάμαι πολύ χαρακτηριστικά εκείνες τις μεγάλες ομάδες των γυναικών και των νέων, που κατέβαιναν στη στάση του Μωραϊτή και γέμιζε ο τόπος από κόσμο με πρόσωπα από βουνίσσιους ανθρώπους, που ερχόταν εδώ για δουλειά στο τσάπισμα και στο μάζεμα των βαμβακιών. Θυμάμαι που τους έβλεπα να διαπραγματεύονται με τους τοπικούς γεωργούς και μετά να ανεβαίνουν στις πλατφόρμες των τρακτέρ και να φεύγουν. Θυμάμαι τους γονείς μου, συγγενείς, γείτονες και φίλους, να ετοιμάζουν τις αποθήκες για χώρους στέγασης, να ζυμώνουν πολύ περισσότερα ψωμιά για εκείνους τους εργάτες. Θυμάμαι τις ομάδες των δυτικομακεδόνων κτιστάδων, που έκτιζαν το ένα μετά το άλλο τα σπίτια της Αλεξάνδρειας. Θυμάμαι τις οικογένειές τους, που στη συνέχεια τις έφεραν στην Αλεξάνδρεια, αφού νοίκιαζαν ή έκτιζαν δικά τους σπίτια, και έτσι γινόμασταν γείτονες. Θυμάμαι τα παιδιά τους, που γινόταν συμμαθητές μου. Θυμάμαι πώς εκείνοι οι συμμαθητές μου προόδευαν στα γράμματα, στις τέχνες και πως σε λίγα χρόνια γινόμασταν φίλοι και συνεργάτες στις δουλειές. Θυμάμαι και τις ερωτικές ιστορίες ανάμεσα στους νεοφερμένους και τους ντόπιους νέους καθώς και τους μεταξύ τους γάμους. Αργότερα ως δικηγόρος θυμάμαι τις πάμπολλες μεταβιβάσεις ακινήτων προς δυτικομακεδόνες, οι οποίοι, το κομπόδεμα, που είχαν μαζέψει στη Γερμανία, το επένδυναν αγοράζοντας γη, οικόπεδα, διαμερίσματα σε πολυκατοικίες, ή κτίζοντας νέα σπίτια στην Αλεξάνδρεια, συμβάλλοντας κι αυτοί, ώστε να μετατραπεί το άλλοτε χωριό σε πόλη και εκτινάσσοντας την ανάπτυξή της στα ύψη.

Αντίστοιχα στην περιοχή των Σερβίων σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία: στη δεκαετία 1961-71 ο πληθυσμός της μειώθηκε κατά 7,2%, στη δεκαετία 1971-81 ο πληθυσμός της αυξήθηκε κατά 2,6 %, στη δεκαετία 1981-91 ο πληθυσμός της μειώθηκε κατά 8,7%, οπότε σ' εκείνα τα τριάντα χρόνια ο πληθυσμός της παρουσίασε μείωση 13%.

Είναι προφανές ότι μεγάλο μερίδιο από την εσωτερική μετανάστευση των κατοίκων της περιοχής των Σερβίων υποδέχθηκε ο κάμπος του Ρουμλουκιού και ειδικά η Αλεξάνδρεια. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου ότι μεταξύ των συλλόγων των απανταχού Σερβιωτών στην Ελλάδα, μετά τον Σύλλογο Σερβιωτών Αθηνών, τον Σύλλογο Σερβιωτών Θεσσαλονίκης, στην τρίτη θέση καταγράφεται ο Σύλλογος Σερβιωτών Αλεξάνδρειας «Ο ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ» και ακολουθεί ο Σύλλογος Σερβιωτών Κοζάνης.

Σήμερα ο Σύλλογος αυτός εγκαινίασε την περικαλή στέγη του, την οποία με ομόφωνη απόφαση του παραχώρησε ο Δήμος Αλεξάνδρειας, όπου καταγράφει με περηφάνεια τις μνήμες από τον τόπο καταγωγής τους, την περιοχή των Σερβίων. Σήμερα είμαστε όλοι Αλεξανδρινοί και όλοι Μακεδόνες Ρουμλουκιώτες, ενσωματωμένοι πλέον ισομερώς στον κοινωνικό ιστό της πόλης.

Μελετώντας την ιστορία αυτού του τόπου δεν θα κουραστώ να το λέω, ότι το Ρουμλούκι ήταν πάντοτε μία πεδιάδα, που υποδέχονταν φιλόξενα ως κατοίκους του, όλους όσους μπορούσαν να ακολουθήσουν τους δρόμους, που είχαν ανοίξει τα ποτάμια, και να φθάσουν ως εδώ.

Παρακολουθήσαμε πόσες φορές οι καμπίσιοι κατέφυγαν για επιβίωση στα βουνά και πόσες φορές οι βουνίσιοι ερχόταν για καλύτερες συνθήκες ζωής στον κάμπο. Το μέλλον δεν ξέρουμε τι μας επιφυλάσσει. Ίσως, με τα δυσοίωνα σενάρια των ραγδαίων κλιματολογικών μεταβολών και την ανύψωση της επιφάνειας του νερού των θαλασσών, τον επόμενο αιώνα να ξαναγίνει θάλασσα αυτός ο κάμπος και να πρέπει οι απόγονοί μας να πάνε τα βουνά για να σωθούνε.

Ως τότε ενωμένοι όλοι οι κάτοικοι αυτής της πόλης οφείλουμε να εργαζόμαστε ισότιμα με ζήλο για την ανάπτυξη της σε όλους τους τομείς.

Κλείνω με τις θερμές ευχές μου να είναι επιτυχημένα τα έργα του Συλλόγου «ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ» και από τη νέα του στέγη.-

Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας.

Αλεξάνδρεια, 06-09-2008

ΓΙΑΝΝΗΣ Δ. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

mosio@otenet.gr

